

Brusel 15. listopadu 2016
(OR. en)

13624/1/16
REV 1

LIMITE

AUDIO 113
DIGIT 119
CONSOM 251
TELECOM 201
CODEC 1502
IA 103

Interinstitucionální spis:
2016/0151 (COD)

POZNÁMKA

Odesílatel:	Generální sekretariát Rady
Příjemce:	Výbor stálých zástupců / Rada
Č. dok. Komise:	9479/16 AUDIO 68 DIGIT 55 CONSOM 121IA 28 CODEC 744 TELECOM 98
Předmět:	Návrh směrnice Evropského parlamentu a Rady, kterou se mění směrnice 2010/13/EU o koordinaci některých právních a správních předpisů členských států upravujících poskytování audiovizuálních mediálních služeb s ohledem na měnící se situaci na trhu – <i>zpráva o pokroku</i>

I. ÚVOD

1. Souvislosti

Dne 20. května 2016 Komise přijala návrh směrnice Evropského parlamentu a Rady, kterou se mění směrnice 2010/13/EU o koordinaci některých právních a správních předpisů členských států upravujících poskytování audiovizuálních mediálních služeb s ohledem na měnící se situaci na trhu¹.

¹ Dokument 9479/16 + ADD 1–4.

Stávající směrnice o audiovizuálních mediálních službách byla přijata v roce 2007 a kodifikována v roce 2010. Vychází ze zásady země původu, která umožňuje volný pohyb audiovizuálních mediálních služeb v rámci EU. Zároveň sleduje řadu obecných veřejných zájmů, jako je kulturní rozmanitost, ochrana nezletilých osob, ochrana spotřebitele a svoboda sdělovacích prostředků. Směrnice upravuje lineární (televizní) služby i služby na vyžádání, ačkoliv v různé míře.

2. Návrh Komise a posouzení dopadu

Ve dnech 8. a 20. června 2016 předložila Komise pozměňující návrh spolu s posouzením dopadu² Pracovní skupině pro audiovizuální média.

Účelem návrhu Komise je aktualizovat a modernizovat stávající audiovizuální regulační rámec stanovený směrnicí o audiovizuálních mediálních službách z roku 2010, tak aby lépe vyhovoval digitálnímu věku, který se vyznačuje rychlým technologickým vývojem, vznikem nových obchodních modelů a měnícími se sledovacími a spotřebitelskými návyky. Stručně řečeno je cílem návrhu³ Komise:

- zajistit ochranu nezletilých osob a spotřebitelů mimo jiné při využívání služeb platform pro sdílení videonahrávek,
- zjednodušit pravidla, kterými se řídí zásada země původu,
- zvýšit konkurenceschopnost televizních služeb dalším sladěním pravidel týkajících se lineárních služeb a služeb na vyžádání,
- zohlednit sbližování médií prostřednictvím aktualizace pravidel týkajících se audiovizuálních obchodních sdělení,
- zajistit řádné provádění směrnice posílením nezávislosti vnitrostátních regulačních orgánů a formalizováním vnitrostátních regulačních subjektů, které v současné době v Evropě existují.

² Dokument 9479/16 ADD 1.

³ Další podrobnosti o obsahu návrhu Komise lze nalézt v dokumentu 10745/16, který shrnuje výsledek jednání ze zasedání Pracovní skupiny pro audiovizuální média.

Při projednávání posouzení dopadu zohlednila Pracovní skupina pro audiovizuální média orientační seznam, který byl poskytnut v rámci pokynů pro zacházení s posouzením dopadu v Radě⁴. Delegace v souvislosti s posouzením dopadu předloženým Komisí neshledaly žádné závažnější problémy. Na druhou stranu delegace vyslovily názor, že řada otázek není v posouzení dopadu (zcela) zpracována. Tyto otázky jsou zmíněny v části III dokumentu 10745/16.

3. Jiné orgány/instituce

Hlavním výborem Evropského parlamentu, který má tento legislativní spis na starosti, je Výbor pro kulturu a vzdělávání. Dne 9. června 2016 jmenoval tento výbor spoluzpravodajů Sabine Verheyenovou (DE-EPP) a Petru Kammerevertovou (DE-S&D). Hlasování ve výboru je naplánováno na konec ledna roku 2017.

Evropský hospodářský a sociální výbor vydal stanovisko dne 19. října 2016.

II. AKTUÁLNÍ STAV JEDNÁNÍ V RÁMCI RADY

V průběhu slovenského předsednictví projednala Pracovní skupina pro audiovizuální média návrh Komise na řadě zasedání konaných od července do října 2016.

Ve dnech 4. a 15. července vznesly delegace obecné připomínky k návrhu Komise, na které navázala analýza jednotlivých kapitol⁵.

Na zasedáních konaných ve dnech 1., 12. a 26. září, jakož i 3. a 28. října 2016, Pracovní skupina pro audiovizuální média dále důkladně projednala znění připravené Komisí a analyzovala každé změněné ustanovení samostatně⁶.

Řada delegací si k návrhu Komise ponechala obecné a konkrétní výhrady přezkumu.

⁴ Dokument 9790/16 + COR 1.

⁵ Podrobný obsah diskusí, které proběhly na těchto zasedáních, je k dispozici v dokumentu 11361/16.

⁶ Podrobné připomínky delegací jsou obsaženy v dokumentu 13934/16.

III. HLAVNÍ REAKCE DELEGACÍ

Reakce delegací se týkaly níže uvedených hlavních otázek:

1. Rozšíření oblasti působnosti

a) Služby platformem pro sdílení videonahrávek – čl. 1 odst. 1 písm. aa), článek 28a

V reakci na nárůst škodlivého obsahu a nenávistných projevů na internetu navrhuje Komise rozšířit oblast působnosti směrnice o audiovizuálních mediálních službách na služby platformem pro sdílení videonahrávek. Za tímto účelem je vytvořena samostatná kategorie služeb podléhající zvláštním pravidlům. Mezi dotčené platformy patří ty, jejichž hlavním účelem je poskytovat programy a videonahrávky vytvořené uživateli a na nichž je uchovávaný velký objem takového obsahu, přičemž nenesou žádnou redakční odpovědnost za uložený obsah, ale zároveň určují jeho organizaci. Z tohoto důvodu Komise navrhuje, aby členské státy měly povinnost zajistit, aby tyto platformy přijaly určitá opatření na ochranu nezletilých před škodlivým obsahem a všech občanů před podněcováním k násilí a nenávisti.

Reakce členských států byly smíšené. Bylo tomu tak zejména proto, že jim nebylo dostatečně jasné, na jaké služby se **definice** služeb platformem pro sdílení videonahrávek vztahuje (článek 1). V tomto ohledu některé členské státy uvedly, že určité části definice platformem pro sdílení videonahrávek – například hlavní účel a oddělitelnou část⁷ – považují za příliš omezující, neboť by mohly bránit uplatňování směrnice na videonahrávky obsažené ve službách sociálních médií. Komise potvrdila, že služby sociálních médií, jak je známe dnes, tj. které nejsou určeny veřejnosti a jejichž hlavním účelem není poskytování audiovizuálního obsahu, směrnici nepodléhají, pokud se nejedná o služby, jež odpovídají definici služeb platformem pro sdílení videonahrávek⁸. Dále byly vysloveny obavy ohledně slučitelnosti povinností, které poskytovatelům uvedených platformem ukládá směrnice o audiovizuálních mediálních službách (nový článek 28a), s omezeními odpovědnosti těchto poskytovatelů ve směrnici o elektronickém obchodu⁹. Komise delegace ujistila, že oba nástroje jsou plně slučitelné, neboť návrh na změnu směrnice o audiovizuálních mediálních službách nezavádí žádnou ex-ante kontrolu obsahu, ale pouze reguluje způsob, jakým je organizován, a to specificky za účelem ochrany nezletilých před škodlivým obsahem a všech občanů před nenávistnými projevy.

⁷ Viz písmeno b) níže, pokud jde o „oddělitelnou část“.

⁸ Viz rovněž 3. bod odůvodnění v návrhu Komise.

⁹ Směrnice 2000/31/ES (směrnice o elektronickém obchodu).

Některé delegace shledaly **opatření**, která mohou členské státy stanovit pro platformy pro sdílení videonahrávek (článek 28a), příliš preskriptivními. Místo toho navrhovaly, aby bylo cíle ochrany nezletilých a občanů dosaženo pomocí mediální gramotnosti. Některé další delegace navrhly, aby byla na seznam doplněna opatření, která by bránila nahrání dříve odstraněného obsahu a zajistila by rychlé zpracovávání oznámení o škodlivém obsahu. Komise zdůraznila, že členské státy si z nabízených možností mohou vybrat ta opatření, která za daných okolností považují za vhodná. Nemohou však přijmou přísnější opatření, ledaže by byla slučitelná se směrnicí o elektronickém obchodu, neboť Komise navrhuje pro tyto konkrétní služby co nejvyšší harmonizaci. Některé delegace byly proti tomuto přístupu. Kromě toho některé další delegace vyjádřily pochybnosti o tom, zda je společná regulace pro provádění těchto opatření přínosná, jestliže členské státy nemohou přijímat opatření nad rámec těch, která jsou navrhována. Komise vyjasnila, že společná regulace není povinná a může pomoci podrobněji upřesnit obsah daných opatření.

b) Oddělitelná část služby a krátké videonahrávky (čl. 1 odst. 1)

S ohledem na rozsudek Evropského soudního dvora (věc C-347/14) navrhuje Komise:

- rozšířit definici služby rovněž na (audiovizuální) část, která je co do obsahu a formy **oddělitelná** od neaudiovizuální hlavní činnosti¹⁰ (čl. 1 odst. 1 písm. a) bod i) a čl. 1 odst. 1 písm. aa) bod iii)). Podle názoru některých delegací je tato definice restriktivní, neboť by z oblasti působnosti směrnice o audiovizuálních mediálních službách mohla vyloučit videonahrávky umístované na sociální média. Několik delegací rovněž požádalo o upřesnění toho, co „oddělitelná část“ ve skutečnosti znamená;
- zahrnout do definice pořadu „**krátké videonahrávky**“ (čl. 1 odst. 1 písm. b)). Vzhledem k nejasnosti pojmu „krátký“ navrhly některé delegace vypustit odkaz na trvání, zatímco několik dalších delegací požádalo o podrobnější pokyny o tom, jak tento pojem interpretovat.

¹⁰ Např. samostatná část on-line novin, která obsahuje videonahrávky.

2. Vyrovnání podmínek pro lineární služby a služby na vyžádání

Cílem návrhu Komise je vytvořit rovnější podmínky pro lineární služby na jedné straně a služby na vyžádání na straně druhé a zároveň zajistit stabilní míru ochrany v rámci všech těchto služeb. To se týká zejména podpory evropských děl, ochrany spotřebitele, ochrany nezletilých a ochrany před nenávisťnými projevy (kde se pravidla vztahují i na platformy pro sdílení videonahrávek) a postupu uplatňování odchylek od zásady země původu. Několik delegací nicméně nebylo spokojeno s přístupem Komise, který zachovává odstupňovanou regulaci lineárních služeb a služeb na vyžádání, a upřednostnily by další sladění pravidel. Kromě toho několik delegací také vyjádřilo přání, aby byly zajištěny rovnější podmínky i ve vztahu k platformám pro sdílení videonahrávek v některých oblastech, jako jsou obchodní sdělení.

a) Podpora evropských děl (článek 13)

Komise navrhuje rozšířit povinnosti poskytovatelů audiovizuálních mediálních služeb na vyžádání ve vztahu k podpoře evropských děl, a to dvěma způsoby:

- i. členské státy musí zajistit, aby poskytovatelé služeb na vyžádání spadající do jejich pravomoci zajistili ve svém katalogu alespoň 20% podíl evropských děl a jejich zdůraznění (viditelnost). Pokud jde o tyto **kvóty**, postoje členských států se podstatně lišily: jedna skupina byla proti zavedení povinného 20% podílu, zatímco jiná skupina byla pro a některé delegace navrhovaly dokonce vyšší podíl. Určité členské státy měly zájem o to, aby mohly stanovit kvóty rovněž pro poskytovatele, kteří nespádají do jejich pravomoci. Pokud jde o **zdůraznění**, některé delegace požádaly o vyjasnění tohoto pojmu a možností jeho uplatňování;

- ii. členské státy mohou požadovat **finanční příspěvky** (dávky) od poskytovatelů audiovizuálních mediálních služeb na vyžádání usazených na jejich území, jakož i od poskytovatelů v jiném členském státě, kteří jsou zaměřeni na diváky na jejich území¹¹. Část členských států byla proti tomuto návrhu s tím, že oslabuje zásadu země původu, přičemž jiná část členských států byla tomuto ustanovení nakloněna. Kromě toho by řada delegací tuto možnost ráda rozšířila i na poskytovatele lineárních služeb. Komise toto ustanovení nevnímá jako výjimku ze zásady země původu, ale spíše jako upřesnění toho, že finanční příspěvky se podobají daním a jejich stanovení by tedy mělo být ponecháno v kompetenci členských států za podmínky, že budou v souladu s právem EU, zejména s pravidly státní podpory¹².

b) Obchodní sdělení (články 9, 10, 11, 20 a 23)

Komise navrhuje větší pružnost kvantitativních pravidel televizní reklamy a pružnější pravidla týkající se sponzorství a umístění produktu, která by se vztahovala na lineární služby i služby na vyžádání. Cílem je posílit schopnost subjektů televizního vysílání investovat do výroby původního obsahu, a zvýšit tak jejich konkurenceschopnost s ohledem na to, že příjmy z reklam se přesouvají do on-line prostředí.

- i. Delegace měly velmi rozdílné názory na návrh Komise na změnu kvantitativních pravidel (tj. limit a frekvence) týkajících se **televizní reklamy**. Návrh Komise na zvýšení **frekvence** reklamních pauz z 30 na 20 minut jedna část delegací uvítala, avšak jiná část byla proti (čl. 20 odst. 2). Pokud jde o návrh na změnu výpočtu **limitu** 20 % reklamy z hodiny na den (v době mezi 7:00 a 23:00 hod.), jedna skupina delegací tuto úpravu podpořila, zatímco jiná skupina byla proti, přičemž poukazovala na nepříznivý dopad na diváky, zejména během hlavního vysílacího času, a vyjádřila pochybnosti o střednědobém a dlouhodobém pozitivním vlivu na příjmy subjektů televizního vysílání (článek 23).

¹¹ Ve 23. bodě odůvodnění návrhu Komise je uvedeno, jaké ukazatele mohou členské státy využít k určení toho, zda je určitá služba na vyžádání zaměřená na jejich území.

¹² To vychází z rozhodnutí Komise ze dne 1. září 2016 o režimu podpory (C(2016) 5551 final).

Kromě toho některé členské státy upozornily na to, že uvolnění pravidel televizní reklamy je třeba vnímat ve spojení se zmírněním pravidel pro umístění produktu a sponzorství, přičemž sponzorská sdělení se nezapočítávají do limitu reklam, což by celkově mohlo vést k podstatnému nárůstu množství obchodních sdělení, kterým budou diváci vystaveni.

V reakci na tyto obavy Komise zdůraznila, že vzhledem k široké škále dostupných mediálních služeb, z nichž některé nezahrnují vůbec žádnou reklamu, a silné konkurenci na audiovizuálním trhu, bude trh sám regulovat množství reklam v rámci televizních služeb.

- ii. Pokud jde o ustanovení o **sponzorství** (článek 10) a **umístění produktu** (článek 11), řada delegací byla proti návrhu Komise umožnit „zvláštní reklamní zmínky“ v rámci reklamních sdělení a umístění produktu a „nepatřičné zdůrazňování“ při umístění produktu. Tyto delegace argumentovaly tím, že navrhované změny předně rozrušují hranice mezi těmito druhy obchodních sdělení a televizní reklamou a že by také mohly mít nepříznivý dopad na odpovědnost a redakční nezávislost dotčeného poskytovatele mediálních služeb. Některé delegace byly proti změně přístupu k umístění produktu, které bylo původně zakázáno a nyní by bylo přípustné.

Komise svůj pružný přístup ke sponzorství a umístění produktu odůvodnila tím, že je třeba reagovat na současnou situaci a podporovat uplatňování těchto forem obchodních sdělení, aby byl využit jejich plný potenciál.

- iii. Řada delegací rovněž vyjádřila přání, aby **kvalitativní** normy¹³ (článek 9) byly rozšířeny také na platformy pro sdílení videonahrávek. Některé delegace by si přály rovnější podmínky pro lineární služby a služby na vyžádání, pokud jde o reklamu na alkohol. V tomto ohledu navrhly rozšířit stávající samostatná přísnější pravidla pro televizní vysílání (článek 22) také na služby na vyžádání. Komise podtrhla, že její návrh posiluje ochranu nezletilých před nevhodnými obchodními sděleními týkajícími se alkoholu a také potravin a nápojů s vysokým obsahem tuku, soli a cukru¹⁴ tím, že podporuje vytvoření vnitrostátních a případně i unijních kodexů chování.

c) Ochrana nezletilých osob (článek 12)

Delegace v zásadě uvítaly návrh Komise na plné sladění pravidel na ochranu nezletilých osob v rámci lineárních služeb a služeb na vyžádání, avšak některé delegace žádaly o rozšíření těchto pravidel také na platformy pro sdílení videonahrávek. Kromě toho řada delegací poukázala na to, že je důležité klást důraz na úlohu mediální gramotnosti při ochraně nezletilých.

3. Zlepšení fungování zásady země původu a určování pravomoci

Zásada země původu je základním kamenem směrnice o audiovizuálních mediálních službách, neboť poskytovatelé mediálních služeb podléhají pouze jednomu pravidlu, a to pravidlu členského státu, v němž jsou usazeni. Poskytovatel může následně služby poskytovat volně v rámci EU, neboť ostatní členské státy musí zajistit svobodu příjmu a s výjimkou specifických situací nesmí bránit dalšímu přenosu na jejich území. Komise navrhuje zachovat zásadu země původu a zároveň ji uplatňovat též na platformy pro sdílení videonahrávek (buď za použití zvláštních mechanismů pro určování pravomoci) a posílit ji zejména tím, že bude snazší určit členský stát pravomoci a zlepšit mechanismy spolupráce. Členské státy obecně podpořily zásadu země původu, ačkoli některé k ní zaujaly rezervovaný postoj.

¹³ Kvalitativní pravidla například stanoví, že obchodní sdělení musí být rozpoznatelná, nesmí využívat podprahové techniky, musí respektovat lidskou důstojnost, nesmí v nich figurovat cigarety ani lékařské produkty a musí chránit nezletilé, pokud jde o alkohol a potraviny a nápoje s vysokým obsahem tuku, soli a cukru.

¹⁴ Tzv. HFSS potraviny a nápoje.

a) Přísnější opatření a postup při obcházení (článek 4)

Několik delegací poukázalo na nedostatky zásady země původu, které se projevují zejména v případech, kdy se určitý členský stát rozhodl uplatnit **přísnější pravidla** než ta stanovená ve směrnici – což vychází z minimální harmonizace – a kdy se poskytovatel mediální služby rozhodl usadit v jiném členském státě, v němž je regulace mírnější, avšak jeho vysílání je zaměřeno na původní členský stát. V této souvislosti několik členských států upozornilo, že je obtížné přimět takového poskytovatele k dodržování přísnějších pravidel, která jsou stanovena například v oblasti ochrany nezletilých osob nebo obchodních sdělení. Některé z těchto delegací navrhly jakožto možné řešení uplatňovat „odchylku“ od zásady země původu, kterou Komise navrhuje pro účely podpory evropských děl (viz bod 2 písm. a) výše).

Směrnice stanoví postup, který členským státům umožňuje přijmout opatření v případě, kdy se subjekt televizního vysílání usadí v jiném členském státě pouze pro to, aby se vyhnul přísnějším pravidlům v původním členském státě. Některé delegace však zdůraznily, že daný postup, tzv. **postup při obcházení**, není v současné době vzhledem ke své složitosti účinný a že návrh Komise jeho uplatňování neusnadňuje. Komise prohlásila, že postup při obcházení omezuje svobodu usazování, což je důvodem k jeho striktnímu a omezenému uplatňování. Zároveň Komise připustila, že tento postup doposud použit nebyl. Jelikož lze postup při obcházení uplatnit pouze na televizní vysílání, některé delegace požádaly o jeho rozšíření na služby na vyžádání.

b) Postup uplatňování odchylek (článek 3)

Delegace obecně podpořily zjednodušení postupu, který umožňuje členským státům dočasně se odchýlit od svobody příjmu nebo omezit další přenos audiovizuálních mediálních služeb za určitých specifických okolností. Uvítal zejména vytvoření jednotného postupu uplatňování odchylek pro lineární služby i služby na vyžádání, nové důvody pro uplatnění odchylek a možnost využít postup pro naléhavé případy bez ohledu na druh služby.

Určité delegace však poukázaly na rozdíl mezi podmínkami, které musí být splněny v případě lineárních služeb a služeb na vyžádání. V případě televizního vysílání se na rozdíl od služeb na vyžádání musí jednat o opakované porušení. Komise vysvětlila, že důvodem k zachování tohoto rozdílu je skutečnost, že v on-line prostředí lze obtížněji určit, zda k porušení došlo.

Některé delegace nepodpořily prodloužení lhůt pro rozhodnutí Komise. Komise delší lhůty odůvodnila tím, že v rámci interních povinných lhůt Komise je nutné zvládnout složité postupy spojené s rozhodnutími omezujícími svobodu poskytování služeb.

c) Kritéria určování pravomoci (čl. 2 odst. 3)

Několik delegací vyslovilo názor, že navrhovaná změna určování toho, který členský stát má pravomoc ve vztahu k určitému poskytovateli mediálních služeb, je pouze kosmetická. Některé z nich vyjádřily domněnku, že za účelem řešení otázek, jako je zaměření vysílání, měla být analyzována jiná kritéria.

Několik delegací bylo proti navrhované změně kritéria počtu pracovníků z „podstatné části“ na „většinu“. Shledaly toto kritérium buď nestabilním vzhledem k tomu, že počty pracovníků se většinou mění, nebo požadovaly další upřesnění toho, jaký druh zaměstnanců by do této většiny pracovníků byl započítáván. Komise vysvětlila, že jejím záměrem je toto poněkud složité kritérium zjednodušit a že je připravena jej s členskými státy dále projednat.

d) Společné seznamy služeb (čl. 2 odst. 5a a čl. 28b odst. 2)

V zájmu zajištění transparentnosti a usnadnění provádění směrnice o audiovizuálních mediálních službách navrhuje Komise vytvoření společných seznamů (databáze) audiovizuálních mediálních služeb (televizních služeb a služeb na vyžádání) a služeb platforem pro sdílení videonahrávek. Na seznamu by byly uvedeny členské státy, do jejichž pravomoci jednotlivé služby spadají, spolu s kritérii, na jejichž základě bylo o pravomoci rozhodnuto. Delegace takový seznam obecně uvítaly, ale několik z nich vyslovilo obavy z administrativní zátěže a finančních nákladů, které by se k sestavení a aktualizování takového seznamu vázaly.

e) Právní moc ve vztahu k platformám pro sdílení videonahrávek (čl. 28b odst. 1)

Komise navrhuje uplatňovat zásadu země původu rovněž na platformy pro sdílení videonahrávek. Některé z těchto platform jsou usazeny mimo území EU, ale přesto se ve většině případů nějakým pojícím článkem (např. dceřinou nebo mateřskou společností) k EU váží, a Komise proto navrhuje považovat takový pojící článek pro účely směrnice o audiovizuálních mediálních službách za jejich skutečné sídlo. Některé delegace vyjádřily pochybnosti o uplatňování zásady země původu v případě platform, jiné zdůraznily, že navrhovaný přístup by mohl vést ke spekulativnímu výběru členského státu pravomoci. Určité delegace navrhuje, aby se pravidla vztahovala i na služby poskytované platformami pro sdílení videonahrávek, které jsou usazeny mimo území EU. Obecně delegace žádaly o lepší objasnění toho, jak by určování pravomoci v praxi fungovalo. Komise vysvětlila, že zvolila uplatňování zásady země původu na platformy pro sdílení videonahrávek, aby se zajistilo, že poskytovatel takové platformy podléhá pravidlům jednoho členského státu EU, a zabránilo se dvojímu uplatňování pravomoci.

4. Mechanismy dohledu a monitorování

a) Společná regulace a samoregulace a kodexy chování EU (zejména čl. 4 odst. 7)

Možnost využití **společné regulace a samoregulace** již byla vymezena ve směrnici o audiovizuálních mediálních službách z roku 2010, avšak Komise nyní vybízí k širšímu uplatnění tohoto druhu regulace v různých oblastech, na které se směrnice vztahuje, a to zejména pokud jde o deskriptory obsahu u škodlivého obsahu (článek 6a), ochranu nezletilých osob a boj proti nenávisným projevům na platformách pro sdílení videonahrávek (článek 28a) a obchodní sdělení za účelem omezení případů, kdy jsou nezletilí vystaveni reklamám na potraviny a nápoje s vysokým obsahem tuku, soli a cukru a na alkohol (čl. 9 odst. 2 a 3). Tento typ regulace funguje na bázi kodexů chování, které jsou dobrovolně dohodnuty příslušným odvětvím, neziskovými organizacemi a jinými zúčastněnými subjekty, a v případě společné regulace na základě rámce vytvořeného vnitrostátním zákonodárcem.

V souvislosti s těmito opatřeními bylo vzneseno mnoho otázek, neboť vnitrostátní postupy provádění směrnice o audiovizuálních mediálních službách se mezi jednotlivými členskými státy liší. Podle řady členských států není z formulace ustanovení jasné, zda je společná regulace a samoregulace povinná či nikoli. Komise potvrdila, že tento druh regulace povinný není a měla by být považována za doplněk legislativních opatření. Byla také vznesena otázka ohledně toho, jak může členský stát dosáhnout toho, aby kodex chování dohodnutý na vnitrostátní úrovni dodržovali poskytovatelé mediálních služeb usazení v jiných členských státech, kteří jsou zaměřeni na území daného členského státu. Kromě toho několik delegací navrhlo sloučit všechna ustanovení týkající se společné regulace a samoregulace do jednoho článku, aby se zabránilo opakování a text byl jasnější.

Kodexy chování EU jsou nástroje samoregulace, které jsou již na úrovni EU využívány, ale nyní byly zavedeny do směrnice o audiovizuálních mediálních službách. Mnoho delegací žádalo o poskytnutí dalších podrobností ohledně toho, jak budou takové kodexy EU připravovány, jak budou fungovat a jak bude zajišťováno a prosazováno jejich dodržování. Mimo jiné s ohledem na tyto nejasnosti zaujaly delegace k myšlence kodexů EU obecně spíše rezervovaný postoj a některé byly dokonce proti. Komise vysvětlila, že kodexy EU představují samoregulaci a na rozdíl od vnitrostátních legislativních opatření nebo opatření společné regulace tedy nejsou povinné. Měly by tedy být považovány spíše za výjimečné opatření, které je v každém případě pouze doplněním vnitrostátních kodexů.

b) Nezávislost vnitrostátních regulačních orgánů (článek 30)

Členské státy obecně uvítaly myšlenku posílení nezávislosti vnitrostátních regulačních orgánů. Mnoho delegací však vyjádřilo názor, že požadavky jsou příliš podrobné a že by bylo vhodnější vymezit ve znění směrnice pouze základní zásady. Komise hájila svůj návrh tím, že nezávislé regulační orgány jsou nezbytné k zajištění řádného provádění směrnice a že k zaručení nezávislosti všech regulačních orgánů v EU je třeba stanovit podrobné požadavky na nezávislost.

c) Skupina evropských regulačních orgánů pro audiovizuální mediální služby (ERGA) (zejména článek 30a)

Komise navrhuje oficiální zřízení skupiny evropských regulačních orgánů pro audiovizuální mediální služby (ERGA), která v současnosti funguje jako odborná skupina Komise¹⁵.

Vzhledem k tomu, že směrnice o audiovizuálních mediálních službách je založena na minimální harmonizaci (s výjimkou navrhované regulace platform pro sdílení videonahrávek), a s ohledem na větší důraz na společnou regulaci a samoregulaci Komise usiluje o vyšší míru harmonizace při provádění směrnice v celé EU.

Několik členských států návrh Komise podpořilo, ale mnoho členských států mělo ke skupině ERGA rezervovaný postoj a některé byly proti. Znepokojovala je zejména skutečnost, že úkoly a pravomoci skupiny ERGA se překrývají s úkoly a pravomocemi kontaktního výboru (článek 29), který je tvořen zástupci členských států a je nápomocen Komisi při provádění směrnice. V tomto ohledu řada delegací požádala o to, aby se jasně rozlišovalo mezi kontaktním výborem a skupinou ERGA a aby úloha této skupiny byla omezena na poskytování technického poradenství a na funkci platformy pro výměnu osvědčených postupů. Několik delegací poukázalo na to, že znění směrnice na skupinu ERGA odkazuje příliš, a navrhlo počet těchto zmínek omezit nebo je vyvážit odkazy na kontaktní výbor.

5. Další záležitosti

Delegace obecně žádaly o vyjasnění řady termínů a pojmů použitých v návrhu Komise, jako například: „velké množství“ obsahu uloženého na platformě pro sdílení videonahrávek (čl. 1 písm. aa) bod i)), „redakční rozhodnutí“ (čl. 2 odst. 3 písm. b)), „veřejná bezpečnost“ (čl. 3 odst. 2 písm. b)), „právo na obhajobu“ (např. čl. 3 odst. 3 písm. e)), poskytovatelé s „nízkým obratem“ a „nízkou sledovatelností“ (čl. 13 odst. 5), „mateřská společnost“ a „dceřiná společnost“ (článek 28b) atd.

¹⁵ Rozhodnutí Komise ze dne 3. února 2014 o zřízení skupiny evropských regulačních orgánů pro audiovizuální mediální služby (ERGA).

Kromě hlavních otázek popsaných v bodech 1 až 4 delegace upozornily také na následující aspekty:

- **Požadavek na přístupnost (článek 7)**

Komise navrhla odstranění požadavku na přístupnost ze směrnice o audiovizuálních mediálních službách s ohledem na to, že navrhla regulaci přístupnosti v horizontálním Evropském aktu týkajícím se přístupnosti¹⁶. Velká většina delegací však chtěla zachovat požadavek přístupnosti u audiovizuálních služeb ve směrnici o audiovizuálních mediálních službách. Zároveň byly některé z těchto delegací nakloněny stanovení ambicióznějších požadavků oproti těm, které jsou ve stávajícím znění, což Komise podpořila.

- **Významný podíl dětského publika (články 9 a 11)**

Řadu delegací znepokojila změna termínu „pořady pro děti“ na „pořady s významným podílem dětského publika“, neboť tento nový pojem je podle jejich názoru nejasný a nepřesný, což ztíží jeho uplatňování. Komise vysvětlila, že cílem této změny je rozšířit stávající ochranu nezletilých i na pořady, které nejsou zacíleny konkrétně na děti, a to vzhledem k jejich měnícím se sledovacím návykům.

- **Podněcování k násilí a nenávisti (zejména články 6 a 28a)**

Několik delegací poukázalo na nejednotnost různých částí znění, v nichž jsou uváděny důvody, na jejichž základě se má za to, že určitý obsah podněcuje k násilí nebo nenávisti. Určité delegace by rády mezi tyto důvody zahrnuly oslavování terorismu a porušování lidské důstojnosti, jiné by naopak upřednostňovaly, aby žádné důvody specifikovány nebyly. Komise potvrdila, že by v celém znění měla být použita tatáž formulace, řádně sladěná s definicemi obsaženými v rámcovém rozhodnutí Rady z roku 2008¹⁷.

¹⁶ Dokument 14799/15.

¹⁷ Rámcové rozhodnutí Rady 2008/913/SVV ze dne 28. listopadu 2008 o boji proti některým formám a projevům rasismu a xenofobie prostřednictvím trestního práva (Úř. věst. L 328, 6.12.2008, s. 55).

- **Deskriptory obsahu (článek 6a)**

V tomto návrhu je ochrana nezletilých doplněna o novou povinnost poskytnout divákům dostatek informací o škodlivé povaze obsahu za použití „systému deskriptorů“ (např. piktogramů). Mnoho delegací požádalo o vyjasnění tohoto termínu. Některé delegace byly proti používání deskriptorů obsahu, protože vnitrostátní postupy v této oblasti se liší a piktogramy se nepoužívají ve všech členských státech. Některé jiné delegace měly pochybnosti ohledně využívání kodexů chování EU, přičemž jedna z nich byla proti harmonizaci na úrovni EU v této oblasti. Komise poukázala na to, že kodex EU by mohl řešit obavy některých delegací týkající se toho, že poskytovatelé služeb zaměřených na jejich území avšak usazení jinde nevyužívají stejný způsob popisu obsahu, což má nepříznivý dopad na jejich diváky.
